

Et posthistorisk Juleeventyr

Del II – De sidste frimærker

13. Agnes

Da Agnes vågnede op, kunne hun mærke, at hun for en gang skyld havde fået sovet ordentligt igennem. Hun slog dynen til side i den store dobbeltseng og stod op for at få lidt vand i ansigtet og komme i tøjet. Hun kunne mærke, at det var i dag, hun kunne overkomme at rydde op i sin afdøde mands lille hjemmekontor. Hun havde siden begravelsen gået hvileløst rundt i huset, som nu føltes tomt og koldt. Ingolf Nielsen havde altid fyldt huset med varme og latter, og selvom han altid havde travlt med sine kunders mange papirer inde på kontoret, havde han også tid til hende i løbet af dagen. "Jeg vil gerne bede om to kaffe lille De og måske en enkelt biskuit hvis De behager" kunne han pludselig komme ind i stuen til hende og sige, medens han spankulerede rundt med sin høje hat på ligesom Grosserer Simonsen henne om hjørnet. Så grinede de sammen og nød kaffen og pausen fra deres forskellige gøremål. Børn blev det aldrig til, men de oplevede begge stor glæde ved den tilværelse, som skæbnen gav dem.

Men så fik Ingolf en slem hoste, som ikke ville gå væk igen, og snart så de begge bekymret hans lommetørklæde blive blodpletet. Så var det som om lyset blev slukket i Agnes liv, men i dag følte hun, at hun havde kræfter til at komme videre i livet.

Hun satte sig i Ingolfs pæne lænestol og betragtede skrivebordet og de mange små og store ting, som lå tilbage efter at kunderne havde fået deres papirer tilbage. Der var den flotte glasskulptur, som hun havde givet ham det første år i hans lille forretning som sagfører, og som han altid satte ovenpå en af papirbunkerne. Der var så mange kærlige minder i værelset.

Med et suk trak hun skuffen ud og kikkede på Ingolfs mange fyldepenne, papirknive og sakse. Han havde været optaget af kvaliteten i sine kontorartikler. "Nogle klipper frimærkerne ud, så man skulle tro, at det var et barn, som havde moret sig med saksen" sagde han ofte. "Næ nej, frimærkets lige kanter er jo et vidnesbyrd om min kvalitet og omhu, og er det første, som mine kunder ser!" forklarede han en gang, da Agnes spurgte om frimærkerne. Det huskede hun nu, hvor hun så et helt ark med de flotte blå frimærker med 2 rigsbankskilling for udbringning i København.

kvalitet tænkte hun, og så klippede hun omhyggeligt mærkerne ud, så hvide papir. "De kan ligge i en bunke her i skuffen, til jeg får tid til at sagde hun og lukkede skuffen.

Jeg vil også være kendt for min
man ingen steder så det
skrive lidt breve igen"

14. Marinus Andersen

”Jeg mener, at vi nu er klar til at beslutte os” sagde Marinus på morgenmøde den 6. februar 1863 til sin kontorchef i postdirektionen. ”Jeg indstiller, at vi anskaffer Hr. P. A. Sparres perforeringsmaskine fra Stockholm. Det seneste tilbud lyder på kun 750 Rigsdalere, hvilket jo er betragteligt mindre end de 6.000 Rigsdaler, han havde den frækhed at forlange oprindeligt!” fortsatte Marinus og knejsede med nakken. Sandheden var, at den stadig større administration i postvæsenet også betød stadigt længere sagsbehandlingstider. Borgerne og fremtrædende personligheder havde længe klaget over det tidskrævende og møjsommelige arbejde med at klippe de danske frimærker ud af arkene. Ja, det var kommet så vidt, at ordet frimærkeklipper blev benyttet som et hånlige udtryk for idiotisk arbejde. Postdirektionen havde nødtvunget taget klagerne til sig, og opgaven var havnet hos Marinus Andersen, en ung jurist som tydeligvis havde store ambitioner.

Marinus havde snart indset, at Danmark var langt bagefter, når det gjaldt perforeringen. England og naboer Sverige havde været de første, og siden havde frimærker fået perforeringer mange steder i Europa. Det var en pinlig situation, som Marinus så gode karrieremuligheder i at få Danmark og især Postetaten ud af. Han indså dog snart, at den store efterspørgsel havde presset priserne op. Således var den svenske opfinder P. A. Sparres tilbud chokerende læsning for juristen, og blev affejet af kontorchefen som urimeligt. ”De må virkelig gennemtrævle Europa for at finde et billigere alternativ” foreslog kontorchefen.

Som sagt så gjort. Marinus kastede sig ud i korrespondance med utallige lovende opfindere og fabrikanter overalt i Europa. Han så også sit snit til at få ansat sin egen korrespondent og privatsekretær til den betydelige korrespondance. I poststuen spøjte man med, at Marinus egentlig skulle gøre det lettere at påsætte frimærker; men i stedet øgede han blot mængden af breve. Et tilbud fra det københavnske firma Alex. Ballin & Co. på en perforeringsmaskine til kun 400 Rigsdaler, fik Marinus afvist på grund af manglende stabilitet. I virkeligheden fandt han det pinligt, at han havde igangsat en større bureaukratisk operation i Europa, medens løsningen hele tiden fandtes nærmest lige om hjørnet.

Sådan gik tiden, månederne og årene frem til hin morgen på kontorchefens kontor. ”Hvis vi slår til nu, vil vi med lidt held kunne udstede perforerede frimærker den 6. marts 1863, hvor vi har planlagt udgivelse af en større mængde 4 skillingsmærker” pressede Marinus på, og sådan blev det.

At Danmark så sent fik perforerede frimærker var en pinlig sag for etaten, så man måtte finde en synder, og derfor hjalp man Marinus med et nyt job i Udenrigsministeriet.

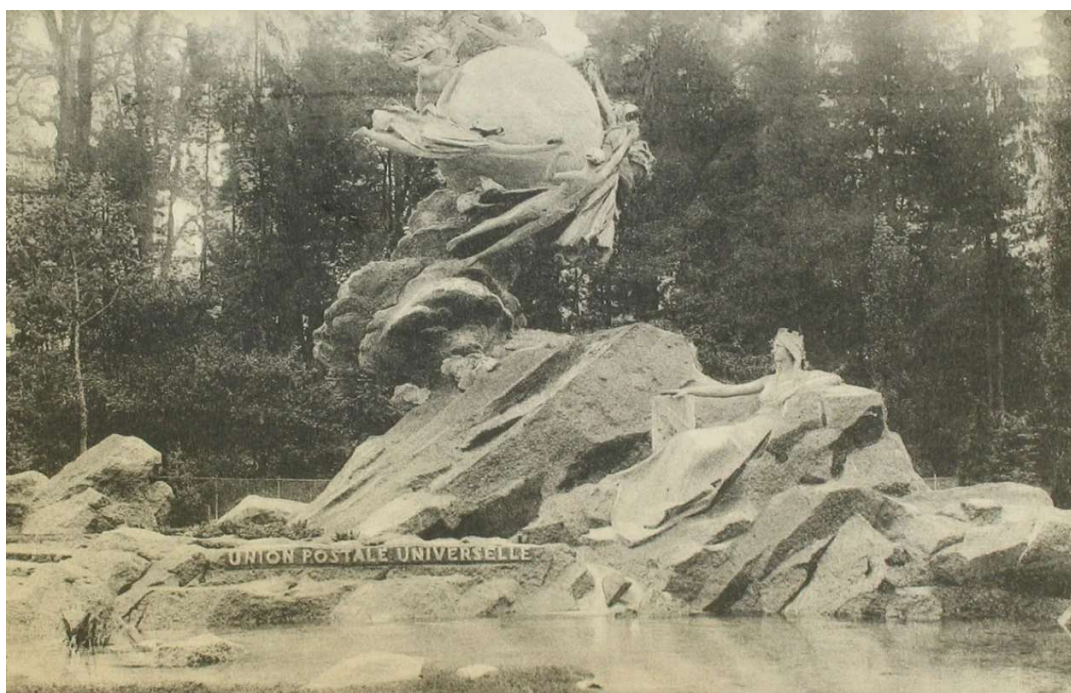

15. Johan Hermansen

”Pas nu på med den kuffert! De sviner jo mine benklæder til!” snerrede Generalpostdirektør Fritz Johannes Jacob Olsen til sin sekretær, som forgæves forsøgte at få plads i kareten til postdirektørens mange kufferter. ”Ja, undskyld jeg råber ad Dem!” fortsatte direktøren. ”Det har været en lang og besværlig tur hened, og jeg er rigtig godt træt; men nu er vi her endelig, og nu kan vi få lejlighed til at se Bern og komme lidt til kræfter igen”.

De havde brugt fire dage med mange forskellige jernbaneforbindelser på at komme til Schweitz, og nu var der stadig et par dage tilbage inden konferencen ville begynde. Postdirektøren havde stor appetit på at rejse og var i det hele taget åben overfor nye ting og tanker. Han havde derfor uden tøven takket ja, da invitationen til Bern var ankommet.

”Har De besøgt Bern før?” spurgte direktøren den unge prokurist. ”Nej desværre Hr. Jacob Olsen. Det ligger noget udenfor min pengepungs muligheder, men nu er jeg her, og jeg håber at få set grundigt på byen” svarede Johan. Sagen var den, at prokurist Johan Hermansen næppe fik tid til at se ret meget af Bern. Han havde ligget vandret i ugerne op til konferencen, og det ville sikkert fortsætte under opholdet i Bern. Der havde været meget korrespondance i den forbindelse. Dels med initiativtageren Heinrich von Stephan i Berlin; men især med Finansministeriet omkring hele den økonomiske side af et internationalt postsamarbejde. Dertil kom planlægningen af selve rejsen, reservation af hotel og valutabeholdning. Han havde været sent ude med hotelreservationen, og måtte tage til takke med et firestjernet hotel til direktøren og med et nærliggende tostjernet hotel til sig selv. Man regnede med at næsten 200 ledende personer fra lige så mange lande ville ankomme til Bern. Dertil kom tjenere og sekretærer, så der var pres på hotellerne. Johan havde også skullet arrangeret en række uformelle møder i Bern med postdirektørens ligestillede i Tyskland og Frankrig. Økonomien i tyskeren von Stephans forslag til ensartethed i udenlandsportoene skulle nøje drøftes både før, under og efter konferencen. Der var bekymring for de væsentlige indtægter i udenlandsbreve for især gennemgangslande så som Tyskland og Frankrig. Omvendt måtte Verdenspostforeningen heller ikke fordyre postforretningen i Danmark, så der var nok at tale om. Om alt gik vel, var der planlagt en underskrifts-ceremoni den 9. Oktober 1874, og så ville turen atter gå hjem til kontoret i Købmagergade.

16. Johannes August Marius Britze

Med sin sikre hånd og en engels tålmodighed kunne Johannes være blevet en fremragende kirurg eller urmager; men han endte med at sikre sin indkomst som gravør. Som gravør kunne han forene sin kunstneriske sans, som havde draget ham ind på Kunstakademiet i København, med sine tekniske færdigheder, som havde hjulpet ham igennem studierne på Det tekniske Selskabs Skole i København.

Nu sad han med den bløde stålblok, som skulle blive til stemplet for Danmarks første stålstikmærke; nemlig 5 øre i den nye bølgelinjetype, efter idé af Julius Therschilsen. Johannes havde selv fem forslag blandt de 350 forslag, som postvæsenet modtog, da den udskrev en konkurrence om Danmarks fremtidige frimærke. Men han vandt ikke, og her bagefter måtte han indrømme for sig selv, at det var en velfortjent sejr til Therschilsen. Johannes var mere klassisk i sin udtryksmåde og havde arbejdet mere med symboler og dekorationer på sine forslag. Han syntes stadig, at de tofarvede øre-mærker var smukke og ligeledes holdt han af Våbentypen, som mindede om Danmarks glørværdige fortid. Therschilsens mærke var derimod moderne og letlæst grænsende til det naive. Det var et mærke, som enten blev utroligt populært eller øjeblikkeligt blev afvist af borgerne. Direktionen havde ikke kunnet dy sig for at pynte mærket med adskillige små hjerter, som efter Johannes mening og sikkert også efter Therschilsens ødelagde noget af lethed i mærket.

Han glædede sig til opgaven og følte sig fuld af energi. Han havde allerede opmærket de vigtigste holdepunkter på blokken, så nu var det bare om at fordybe sig i arbejdet med millimeter for millimeter at forvandle det glatte stål til det færdige stempel. Det var ikke blot gjort ved det. Stålblokken skulle hærdes, inden den kunne anvendes til at fremstille matricen med de hundrede identiske mærker, og det gik nogle gange galt og nogle gange så galt, at han måtte gravere en ny blok. Det var ærgerligt, men Johannes ærgrede sig aldrig, for han nød arbejdet i sig selv. Hvert stempel var et miniaturekunstværk, som blev beundret af kredse af gravører i Skandinavien og Europa.

17. Ole Steen Petersen

Ole Steen græd, da hans mor nænsomt skubbede ham hen mod sygeplejersken, som smilende tog imod på Koldingfjord. "Nu skal du gøre, som der bliver sagt, så du snart kan komme hjem til mig igen" snøftede moderen. "Ja, det skal vi snart finde ud af ikke Niels Ole?" svarede sygeplejersken med et kunstigt smil og tog fat i Ole Steens venstre hånd. "Jeg hhhhhhhedder altså Ole Steen" stammede Ole Steen og prøvede at komme tilbage til moderen. "Ja, så hedder du Ole Steen; men nu skal du altså ind og møde dine nye kammerater. De er spændte på at se dig, og de mangler en til at spille fodbold" fortsatte sygeplejersken og trak afsted med drengen. "Jeg vil ikke spille fodbold! Jeg vil ha' min mor!" var det sidste moderen hørte, før døren lukkede sig bag drengen.

Det var gået stærkt med indskrivningen på Koldingfjord. Lægen havde, efter at Ole Steen havde hostet og kæmpet for at få vejret i en uge, stillet diagnosen Tuberkulose. Ole Steens mor var blevet skrækslagen for at miste sin lille søn. "De skal ikke bekymre Dem Fru Petersen" beroligede lægen hende. "Vi har opdaget det tidligt, og nu er vi jo så heldige, at Tuberkulosesanatoriet ligger her i Kolding og er begyndt at indskrive børn. Jeg indskriver Deres søn straks, jeg er tilbage i min praksis, og så hører De nærmere. Indtil da, så sørg for, at Deres dreng får spist godt, og der bliver luftet godt ud mange gange om dagen". Allerede dagen efter fik hun besked, og naboen kørte hende og barnet ud til Fjordvej 154, hvor det flotte nye sanatorium lå.

Ole Steen var på sanatoriet i seks uger, og blev fuldstændig rask, men han havde mareridt over opholdet mange år derefter. Man gjorde, hvad man kunne for at opmuntre børnene, men kuren og undersøgelserne var barske selv efter datidens målestok. Da Ole Steen blev en ung mand, skrev han et takkebrev til den nu pensionerede postmester Einar Holbøll, hvori han omhyggeligt beskrev hele historien om sanatoriet og hvordan postmesteren med sin idé om et Julemærke formåede at indsamle penge nok ind til byggeriet af Koldingfjord. "Ja takker Dem af hele mit hjerte" sluttede Ole Steen brevet af med.

Einar Holbøll var glad for brevet og for alle de mange lignende, som han havde modtaget igennem årene. Alle med et julemærke på, så han nu havde dem alle sammen oppe på hylden over akvariet med guldfiskene.

18. Niels Jørgensen

Da det ringede på døren, sad Niels på toilettet. Han vidste godt, hvem der ringede, og han havde næsten ikke kunnet vente på at få den pakke, som han regnede med at pakkeposten havde med til ham, og så skulle det lige være nu! Han skyndte sig at blive færdig og lukkede toiletdøren, så han kunne åbne hoveddøren i kollegieværelset.

"Jeg har den her pakke til Niels Jørgensen. Er det dig?" spurgte postbuddet. Niels bekræftede det, kvitterede for modtagelsen og fik så sin dyrebare pakke. Han skyndte sig ind til sit skrivebord og åbnede pakken og så med tilfredshed på æsken med modem'et. 'Hayes 80-103A modem - 300-baud' stod der på æsken. Han tændte for sin helt ny Lisa computer fra Apple Inc., så den kunne boot'e op, medens han fik modem'et sat til. Han satte telefonledningen i dobbeltstikket på væggen og kobledede modem'et til computeren med det tykke kabel. Medens han ventede på, at Lisa blev klar, fandt han telefonnummeret frem til den internetservice hos UNI-C, som han allerede havde tegnet et abonnement på. Det var december 1993, og Niels var sandsynligvis blandt de første private brugere af internettet i Danmark. Hans velhavende mor var naturligvis en væsentlig årsag til det nye nødvendige udstyr på kollegieværelset, men Niels havde også et godt hoved, og havde fulgt med i internettets udvikling, medens han passede studierne på DTU i Lyngby. Med bankende hjerte ringede han op på telefonen og fik hylelyden, som han havde forventet. Så snart han lagde røret på, begyndte modem'et at synge sine karakteristiske og mærkelige lyde indtil forbindelsen var oprettet, og der blev stille. Skærmen på Lisa begyndte at blive fyldt med tekniske ord og symboler, og Niels fulgte spændt med.

"Så fik du den, din forkælede unge!" hostede Simon, som boede på værelset overfor. Han var som sædvanligt bare gået ind uden at banke på. Han stank af sprut og hash og kløede sig distraet i skridtet, medens han lænede sig frem for at læse med på skærmen. "Det er da knæhøj karse det der" konstaterede han. "Virker det?" spurgte han uden den store interesse. "Ja, det virker faktisk lige som det skal" svarede Niels. "Men hvad skal du med modem'et? Du skal vel bruge maskinen til opgaveløsning ikke?" spurgte vennen, mens han smed sig på den uredte seng. "Jeg vil kommunikere med mennesker over hele verden" svarede Niels drømmende. "Jeg har allerede IP-adresser på flere studerende på M.I.T. i Massachusetts, og det er kun et spørgsmål om tid, før jeg får mange flere" fortsatte han. "Du må indse, at det her er starten på noget kæmpestort. En dag har alle sådan en mulighed, og så kommunikerer vi alle sammen på den her måde. Er du med på det?" sluttede han spørgende af; men Simon var allerede faldet i søvn.

19. Thomas Nolsøe Danielsen

Lille Søren Danielsen gjorde store øjne, da han trippede ud i haven bag villaen i Holstebro og så, at nattens snestorm havde efterladt alting dækket af en tyk dyne af sne. "Nu skal vi lave en snemand!" råbte hans ældre bror og masede sig forbi Søren. "Det er lige det, vi skal" råbte faderen og tog Søren ved hånden og trak ham ud midt i haven. "I skal starte med at lave en snebold, og så skal I rulle den rundt i haven, indtil den er kæmpestor!" forklarede han sine drenge. Han så med fornøjelse på de to drenges anstrengelser med at få sneen til at hæfte sig på sneboldene.

Thomas Nolsøe Danielsen havde brug for masser af frisk luft. Han var kommet sent hjem i går aftes, og selvom han havde sovet komfortabelt på bagsædet af ministerbilen, følte han sig ikke udhvilet her til morgen. Han vidste godt hvorfor. Han havde et problem, og han kunne ikke slippe det, lige meget hvor meget han prøvede. Departementschefen vidste det også godt, og havde nænsomt men bestemt ridset situationen op på mødet i går aftes.

"Siden 2000 er antallet af breve faldet med 90% fra 1,5 milliarder til nu knapt 100 millioner her i januar 2024" havde den patentlige chef indledt med. "Det store knæk var naturligvis lov om Offentlig Digital Post i juni 2012, hvorefter godt en halv milliard breve forsvandt i 2013 og 14" fortsatte han og var fin nok til ikke at fremhæve, at Trafikministeren lå, som folketinget havde redt dengang. "Nu står Staten med en underskudsforretning i form af PostNord, som vil koste ca. 275 millioner i 2025, med mindre, der bliver gjort noget!". Trafikminister Danielsen vidste godt, hvad der skulle gøres. Han skulle have et lovforslag igennem inden årsskiftet 24 til 25, hvilket i sig selv blot var hårdt arbejde. Næ, problemet lå i den syndflod af bebrejdelser oppositionen ville komme med, når regeringen foreslog at liberalisere postmarkedet. Så skulle han igen høre om Maren i Kæret, som var svag og ynkelig, og som var bange for ikke længere at få post, selvom hun ingen breve havde fået i mange år. Om den digitale analfabet Per Olesen i Hareskoven, der som 255.000 andre var fritaget for digital post og skulle garanteres papirbreve i al fremtid. Om de mange millioner han havde pumpet i PostNord, selvom alle havde set skriften på væggen for længst. For ikke at tale om forhandlingerne med alternative leverandører, som ville have overhånden i hver eneste forhandling. Han gøs ved tanken om at skulle mødes med de brutale ejere af Danmarks forskellige pakke- og postleverandørfirmaer, der i bedste fald blot var gode varebilschauffører. Oven i det kom praktikken omkring medlemskabet af Verdenspostforeningen og garanteret også et fordømmende brev fra Danmarks Filatelistiske Forening. Endelig skulle han jo også af med PostNord, hvor det ikke længere gav mening at staten ejede en ren pakkepostforretning. Ja, 2024 ville sandelig blive et hedt år for Trafikministeriet.

20. Thomas Møller

”50 for indland og 100 for udland!” truede Kim Petersen og stirrede ondt på de tre udsendte fra Trafikministeriet. ”Hvis I ikke vil betale for postudbringningen i 2025, så må vi jo justere portoen, så vi har en bæredygtig forretning” fortsatte den administrerende direktør for PostNord.

Thomas Møller flyttede uroligt på sig i stolen. Det her gik slet ikke, som de havde talt med Trafikministeren om. Alle forventede, at PostNord gjorde, som der blev sagt, hvad enten det faktisk blev sagt eller blev antydnet af den svenske og danske stat. Den administrerende direktør Kim Petersen skulle få styr på forretningen, som sidste år kostede det statslige samarbejde godt 400 millioner; men han skulle ikke pisse danske borgere op og ned ad ryggen, som Trafikministeren bramfrit havde udtrykt det.

”Ministeren ser gerne, at vi lander på omkring 20 kroner for indland” sagde Thomas roligt. Som jurist havde han været til mange forhandlinger med halvoffentlige koleriske direktører, og han vidste, at postdirektøren blot skulle have luft for sine frustrationer. ”Udlandet er ikke så vigtigt, men omkring 50 kroner er nok passende der” fortsatte juristen.

”Hvis I ikke vil betale, hvad det koster, stopper vi simpelthen med at løfte befordringspligten fra 1. januar 2026” truede postdirektøren igen. ”Så er det slut med postkasserne!” Så kan I more jer med DAO!” fortsatte han og klaskede hånden i bordet med et smæld. Så rejste han sig og gik han til vinduet og kikkede ud over Øresund. Ja, tænkte juristen, fra den kant får du nu ikke megen hjælp. Svenskerne har rigeligt at gøre med deres del af forretningen. Men måske er det slet ikke nogen dårlig idé at lukke helt ned for brevene og koncentrere sig om pakkerne? Pakkepost og brevpost har aldrig kunne være i stue sammen, så måske er det løsningen for PostNord? tænkte juristen.

”Hør her” sagde juristen ”jeg foreslår, at vi går med til maksimum 25 eller 30 kroner for indland op til 100 gram. Det er en fordobling af nuværende, og så sætter vi 50 kroner på breve til udlandet, og så må du gøre, hvad du mener er rigtigt!” sluttede han af og nikkede til sine to kollegaer. ”Så tror jeg, at vi er færdige for i dag” sagde han til ryggen af postdirektøren og gik ud af lokalet.

21. Arthur Johnson

"Er der mere?" spurgte Arthur og pegede på kaffekanden, medens han satte sig ved det lille bord i hjørnet af trykkeriet. "Yes, jeg har lige lavet en frisk forsyning" svarede kollegaen og skubbede kanden nærmere på Arthur. "Hvordan kører det ellers" spurgte kollegaen. "Well, jeg er ved at være færdig med de danske mærker. Jeg regner med en time mere, så er de alle trykte" svarede Arthur "og som du ved, er det jo så slut med Danmark. Slut som i helt slut. De har virkelig formået at fuck'e det hele op derovre. Har du set, hvad vi har trykt til dem? Mærker med 50 kråååner" fortsatte han og udtalte værdien med en dræven. "Det svarer til næsten 6 pund! 6 pund for at sende et brev til udlandet! Hvad tænker de på? Vi giver 3,30 pund! Og så har jeg endda hørt, at de har tabt penge hele tiden, og Staten har måttet dække dem ind hvert år. Men nu er det slut. Nu vil de kun håndtere pakker og gods" fortsatte han med et fnys. "Kan du forestille dig et land uden frimærker? Det er jo ligesom hvis vi ikke havde te eller øl eller Fish'n Chips. Det er sgu mærkeligt" sagde han og skænkede op i koppen.

"Iceland stoppede med frimærker for en del år siden. Det går nok den vej på sigt for alle lande" svarede kollegaen. "Hvem gider også skrive på papir? Og lukke kuverter? Og købe frimærker? Og finde postkasser, som ikke er sprængt i luften? Og vente på, at postmanden gider tømme den? og endnu længere på at få det leveret?" sagde kollegaen og løftede skulderne spørgende "Ja, vi ender nok ovre i pengeafdelingen alle sammen, efterhånden som der bliver færre og færre frimærker. Jeg har i øvrigt hørt, at folk rejser fra seddelafdelingen, fordi de er helt hysteriske med sikkerheden der ovre, så måske skal vi tænke på at søge job der? Der er jo nok ikke meget andet at få for sådan nogle som os her i Wolverhampton, og den franske afdeling, skal jeg ikke nyde noget af" sagde Arthur og rejste sig. "See you mate!" og så forsvandt han ned mellem Cartor's mange trykkemaskiner.

22. Niels Erik Thomsen

Niels Erik havde ondt i ryggen af at sidde bøjet over bordet med frimærker. Han var ved at være færdig med et Italiensk album fra et dødsbo, og han havde fundet flere værdifulde mærker, men det var lidt anstrengende at sidde med luppen. Han strakte sig og rakte ud efter kanden med vand, som stod midt på bordet ved siden af kalenderlyset. Overfor ham sad direktøren Lars Daugaard med en kæmpe stak julemærker i helark. Han kunne godt lide direktøren. Det var rart at arbejde i Nordfrim, når man boede så tæt på i Otterup, og dagligdagen var altid spændende selvom der var fart på. "Man må have lidt guldgraverblod i årene, et skarpt øje og en god portion menneskekundskab, for at leve af at handle med frimærker" havde den gamle direktør ofte sagt. Niels Erik var ikke helt sikker på, om den nye direktør kunne sikre, at Nordfrim ville køre videre.

"Hvad nu, når vi ikke længere kan sælge førstedagsfrimærker fra Danmark" spurgte han udfordrende. "Så har vi da så meget andet at sælge" svarede Lars Daugaard overrasket. "Alle de andre lande fortsætter jo, og så er der alt det andet!" fortsatte han smilende. "Jaa jo; men der bliver jo færre og færre samlere hvert år" indvendte Niels Erik "Min farfar går i en klub i Odense, og han siger, at gennemsnitsalderen er over 70, så det er jo kun et spørgsmål om tid, ikke?" fortsatte Niels Erik. "og nu AFA kataloget for Danmark, der kommer jo ikke flere mærker i nu, så det stopper vel også?" ville Niels Erik vide. "Nææ, det stopper ikke lige med det samme. Først og fremmest skal vi jo have 2025 mærkerne med i 2026 udgaven, og så må du tænke på, at alle jo fortsat har brug for at få de seneste priser og høre om nye varianter, så det sælger vi masser af i mange år endnu!" fastslog direktøren, som følte sig lidt udfordret midt i det hele. "Men hvem sætter egentlig priserne og udpeger varianterne" spurgte Niels Erik nysgerrigt "Det gør jeg!" svarede Lars Daugaard. "Jeg drysser en god håndfuld prisændringer og nye varianter ud over det hele, og så udgiver vi den næste udgave" smilede han "Det var idéen fra starten, og det kan man så have mange meninger om!" sluttede han.

Efter en pause tilføjede han "og så er der jo ingen der siger, at vi kun gør i frimærker. Nu har vi jo mønterne, og hvem siger, at vi ikke også kan handle med f.eks. samlemærker? Der har vi jo den helt unge generation, som vil betale næsten hvad som helst – eller deres forældre vil - for de sjældne kort!". "Av ja" sagde Niels Erik, som pludselig fik meget mere respekt for den nye direktør. "Det havde jeg slet ikke tænkt på".

23. Vladimir Ivanov

Det småsneede, da Vladimir hastede hen mod klublokalerne. Han var egentlig taget af sted i god tid til klubben; men så kom han pludselig til at huske på, at han havde lovet at tage nogle japanske dubletter med til Steen, som han sad sammen med på klubaftnerne. Nu var han ved at komme for sent; men han fandt da langt om længe dubletterne fint ordnet i en pergamyn-pose under Michel-kataloget og under den dublet-samling, som han var gået ombord i den foregående aften efter lang tids tøven. Smånyttende gik han ind ad døren og hængte frakken og hatten op i garderoben. Så gik han ind i klublokalet og nød varmen og alle lysene på bordet. Der duftede godt, og han var grovsulten.

"Hej Vladimir" hilste flere på ham "er alt vel, og Glædelig Jul min ven" sagde en anden. "Der var altid en særlig stemning, når klubben sluttede halvåret af med julefrokosten. Vladimir fik afleveret de japanske mærker til Steen og fundet en plads ved det lange bord.

Da alle var på plads, rejste formaden sig op og sagde mere eller mindre det samme, som formænd havde sagt i de 23 år, Vladimir havde været medlem af klubben. Imidlertid ville formanden også dvæle lidt ved PostNords beslutning om at ophøre med postbefordringen i Danmark til næste år. Det måtte jo siges at være en revolutionerende nyhed efter 171 års kontinuerligt virke. Svært at forstå, at alt det man forbandt med et postvæsen nu var slut. De seneste års ustabilitet, ekstreme portostigninger og pakkebude, som påstod, at man ikke var hjemme, selvom man for fanden altid var hjemme, havde på sin vis gjort det lettere at sige farvel til PostNord; men alligevel var det svært at se DAO som en erstatning. DAO?? Det lød sgu lidt som dengang Harry Bellafonte sang Day-O i sin Banana Boat Song fra 1956. Vladimir var otte år dengang, og kunne huske sin far brøle med på omkvædet, så det kunne høres i hele opgangen.

Ja, det blev aldrig, som det engang havde været. Dengang dublethæfterne var gangbar valuta i stedet for nutidens åndsvage betalinger med Mobilepay. Dengang man hele tiden høstede af hinandens viden og ivrigt fulgte med i hinandens samlinger. Dengang man næsten præcist vidste, hvad hvert medlem samlede på. Dengang man jagede de manglende mærker med glødende kinder, og alle delte hinandens glæde, når det skete, at man fandt det mærke, man længe havde savnet. Ja, det var tider.

Vladimir så rundt på sine venner og bekendte omkring det pyntede bord. De så jo også lidt slidte ud efterhånden, tænkte han, og de nærmede sig alle deres udløbsdatoer. Han havde været med i noget specielt, og snart var det slut, tænkte han. Selvfølgelig drejede det sig om komplette samlinger, men de samlede jo blot støv på hylderne. Nææ, det var jagten, det drejede sig om, og han og alle de andre havde været med til det. Ting har en levealder, og de bliver jo ikke mere værd, fordi de bestod til evig tid, filosoferede han. De havde som medlemmer været en del af noget enestående i klubbens mange leveår, og han var taknemmelig for at have fået den mulighed.

"Skål og Glædelig Jul" sluttede formanden af med, og bragte Vladimirs tanker tilbage til nutiden. Han greb hurtigt glasset og skålede veloplagt til alle de andre. Jo, det havde været et godt liv, og frimærkerne havde være et dejligt krydderi på tilværelsen, tænkte han.

24. Maren Kofoed

Hun kunne høre den karakteristiske opkaldslyd fra Teams og skyndt sig ind fra køkkenet og hen til skrivebordet. "Ja, jeg er her" råbte hun stakåndet, medens forbindelsen blev oprettet og hendes datter tonede frem på skærmen. "Jeg stod lige og lavede sovs til anden; men god morgen og Glædelig Jul og hvordan går det kæreste Lucille?" spurgte hun kærligt sin datter, som var flink til at kalde op fra Melbourne i Australien. Faktisk var alle hendes børn flinke til at kalde op til hende. Sønnen Thomas underviste på Sorbonne i Paris og sludrede som regel med hende sent om mandagen. Den anden datter boede i København og gav lyd fra sig flere gange i ugen, og så var der Lucille, som hun næsten kunne stille uret efter hver dag. Nu var det juleaften, og Lucille var det sidste opkald fra børnene.

Maren rettede lidt på skærmen, som stod lidt vaklende ovenpå hendes afdøde mands mange frimærkealbum, og lænede sig ivrigt frem. "Ved du hvad jeg har købt som julegave?" spurgte hun datteren. "Nej, det kan du jo ikke vide", fortsatte hun "men jeg har fået fat i en ny lynende hurtig 3D-printer, og jeg er bare så glad for den". "Den printer alle mine gamle STL-filer; men den kan bare så meget mere" forsikrede hun ivrigt datteren om. Datteren var ikke overrasket, men hun var imponeret over, hvad hendes gamle mor på 92 – Maren i Kæret – formåede. Moderen havde en syndflod af gadgets og var, når det gjaldt elektronik, som regel langt forud for sine børn og ikke mindst børnebørn. Sidstnævnte havde et lidt ambivalent forhold til deres bedstemor. Dels var de glade for den kærlige og omsorgsfulde gamle dame, men samtidig lidt nervøse for alle de mærkelige ting bedstemoren havde og talte om. "Se nu den her Samsung 3-fold mobil. Den kan foldes ud og blive lige så stor som min iPad. Det er da ret smart. Sådant skal på min ønskeseddel!" kunne hun sige, medens hun viste børnebørnene billeder af vidunderet, og efterlod dem lidt fortumlede, for de havde kun hørt om dem, der var foldet een gang.

"Har du ellers gang i noget Mor?" spurgte Lucille velvidende, at moderen havde mange interesser og ofte arbejde for danske og udenlandske arkæologer som rådgiver. "Nææ, ikke noget nyt. Projektet i Kazakhstan er stoppet igen, og næste del af udgravningerne venter på bevillinger" svarede hun "men det gør ikke noget, for så har jeg kunnet nå at blive færdig med julepynten og få ryddet lidt op. Faktisk har jeg tænkt på at aflevere fars album i Kirkens Korshær, hvis du ikke vil have dem. Nu har de jo stået her i de mange år og samlet støv, og selvom det har fungeret, skal jeg jo nok se at få anskaffet mig noget mere sikkert at stille skærmen på. Den nye 49" er jo ultrabred og står og vakler noget. "Nej tak Mor" svarede datteren "lad andre få glæde af frimærkerne. De siger mig intet, men hvis der ikke er andet, så vil jeg suse videre. Vi ønsker dig en rigtig dejlig aften, og vi glæder os til, at du besøger os i det nye år" sluttede datteren af med og afbrød forbindelsen. "Knus" råbte Maren og begyndte at trække ledningerne ud af skærmen. De havde altid haft et tæt forhold i familien, og det var kun blevet tættere i takt med at brevposten forsvandt og blev erstattet hurtige mails og knivskarpe videomøder. Længe leve fremskridtet tænkte hun.

Hun måtte se at finde ud af, hvordan hun fik de tunge album ind til genbrugsbutikken i Skanderborg. DAO-chaufføren kunne måske bestikkes. Han kom hver eneste dag for enten at aflevere pakker eller for at hente et brev, som hun snedigt havde skrevet til sig selv. Det kostede kun 10 kroner oveni porto, og det var egentlig billigt for at få hentet og leveret post ved døren hver dag, syntes hun, og så kunne der jo altid blive tale om en kop kaffe i bytte for lidt pakker m.v. frem og tilbage til byen.

